

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/343/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112221469
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1112221469.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu: JUDr. Ayše Pružinec Erenová a JUDr. Mária Hajdínová v právnej veci navrhovateľky: 1. N.. G. G., trvale bytom V. XX, X., prechodne bytom V. V.Q. XX, proti odporcovi: U. V. X, X, XX, XX, so sídlom V.V. XX, X., IČO: XX XXX XXX, zastúpený advokátskou kanceláriou GRMAN & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Landererova 1, Bratislava, IČO: 36 861 553, o vydanie bezdôvodného obohatenia a náhradu škody, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 25.03.2013, č. k. 4C 132/2012-90, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľka je povinná nahradiť odporcovi trovy odvolacieho konania k rukám právneho zástupcu odporcu vo výške 592,98,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala od odporcu zaplataenia istiny vo výške 3.038,16 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia a zaplataenia istiny vo výške 32.267,53 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody a zároveň uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť odporcovi trovy konania vo výške 2.468,86 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvého stupňa po právnej stránke ust. § 420, ust. § 424, ust. § 451 ods. 1, ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a po vecnej stránke v časti istiny titulom bezdôvodného obohatenia tým, že navrhovateľka sa domáhala nároku na bezdôvodné obohatenie spočívajúcom v neoprávnenom prospechu odporcu, ktorý mal predstavovať rozdiel medzi uhradenou sumou a spotrebou pri plnení za služby spojené s užívaním bytu za roky 2006 až 2011, keď svoj nárok odvodzovala od úmyselného konania zástupcu odporcu, ktorý viedol proti nej súdne konanie, pričom vedel, že v období r. 1999 - 2000 nebola vlastníčkou predmetného bytu, čím z navrhovateľky urobil neplatičku za rok 2001 až po rok 2011. Súd prvého stupňa uviedol, že návrh v tejto časti je nedôvodný a pokiaľ navrhovateľka odvodzovala uplatnené nároky od konania odporcu v r. 1999, kedy ju považoval za vlastníčku bytu a účtoval jej náklady spojené s užívaním bytu a tieto nedoplatky mali následne vplyv na nedoplatky v nasledujúcich rokoch 2006 až 2011, kedy náklady navrhovateľka dobrovoľne uhradila, je potrebné skonštatovať, že tieto nedoplatky vzniknuté v rokoch 1999 - 2000 boli odporcovi spolu s príslušenstvom právoplatne priznané rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 27.05.2005, sp. zn. 12C 185/2001 a pokiaľ by aj konanie odporcu ohľadom vyúčtovania nákladov v rokoch 1999 - 2000 nebolo v súlade so skutočným stavom v súvislosti s vlastníctvom k predmetnému bytu, bolo vecou navrhovateľky, aby svoju obranu využila v súdnom konaní, prípadne aby využila niektorý z opravných prostriedkov stanovených v Občianskom súdnom poriadku, a to aj v prípade, že skutočnosť, rozhodnutia alebo dôkazy nemohla použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní. Mal za to, že pri takomto stave veci, keď o nároku bolo právoplatne rozhodnuté, nemôže konanie odporcu

zakladať bezdôvodné obohatenie a navrhovateľka bezdôvodné obohatenie bližšie nešpecifikovala, neuviedla, z čoho vychádza spotreba a z čoho uhradené náklady a ani neunesla v tomto smere dôkazné bremeno ohľadom vzniku bezdôvodného obohatenia a jeho výšky. K návrhu v časti náhrady škody súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľka sa návrhom na začatie konania domáhala nároku na náhradu škody spočívajúcom v uhradených neoprávnených exekúciách spôsobených úmyselným konaním proti dobrým mravom a škody spôsobenej mimo služieb za byť v sume 28.808,65 eur a v súdnych poplatkoch navrhovateľky, právnom zastúpení navrhovateľky, poštovnom a kancelárskych potrebách vo výške 3.458,88 eur, spolu celkom 32.267,53 eur. Navrhovateľka v tomto smere nejakým spôsobom nepreukázala, že exekúcie boli neoprávnené, v čom spočívala škoda vzniknutá v súvislosti s predmetnými exekúciami vedenými voči navrhovateľke a nepreukázala príčinnú súvislosť s konaním odporcu a vznikom škody. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa preukázané, že odporca navrhol vykonať exekúcie na základe právoplatných a vykonateľných exekučných titulov, pričom toto konanie samotné nemôže zakladať zodpovednosť za škodu, a to ani v prípade, ak po začatí exekučného konania bol exekučný titul zrušený, ako tomu bolo v prípade č. k. 12C 185/02-128. Pokiaľ ide o úmyselné konanie odporcu, ktorým argumentuje navrhovateľka, súd prvého stupňa odkázal na zdôvodnenie I. časti nároku ohľadom potreby využitia prostriedkov uvedených v občianskom súdnom konaní, prípadne prostriedkov uvedených v exekučnom poriadku, ktorými sa mala možnosť navrhovateľka brániť či už v súdnych konaniach alebo v exekučných konaniach a pokiaľ ide o škodu, ktorá mala vzniknúť v súvislosti s konaním 10C 1/2001 a škodu spočívajúcu v súdnych poplatkoch, právnom zastúpení, poštovnom a kancelárskych potrebách, túto navrhovateľka nijakým spôsobom nešpecifikovala a nepreukázala, čím súd prvého stupňa dospel k záveru, že návrh navrhovateľky v tejto časti nie je dôvodný. Na základe uvedeného preto súd prvého stupňa návrh navrhovateľky ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa po právnej stránke podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a plne úspešnému odporcovi priznal súd prvého stupňa náhradu trov konania voči navrhovateľke, ktorá vo veci úspech nemala v celkovej výške 2.468,86 eur za dva úkony právnej služby, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom vo výške 526,73 eur v zmysle § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. a za účasť na pojednávaní dňa 25.03.2013 vo výške 526,73 eur v zmysle § 14 ods. 5 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. spolu s režijným paušálom v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. a 20 % DPH.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie navrhovateľka. Uviedla, že Ústava Slovenskej republiky a Medzinárodný dohovor o základných ľudských právach zaručuje každému, a teda aj navrhovateľke právo na spravodlivý súdny proces a skutočnosť, že navrhovateľka je fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá má isté zdravotné hendikepy, nie je dôvod na porušovanie Ústavy Slovenskej republiky, pričom osoby s ťažkým zdravotným postihnutím sú deklarované ak chránené osoby a nie trestané. Má za to, že odporca sa v rozpore dobrými mravmi bezdôvodne obohatil, čím navrhovateľke spôsobil škodu veľkého rozsahu. Podľa navrhovateľky odporca konal opakovane v rozpore s dobrými mravmi, keď sa vyjadril, že navrhovateľka prejavila slobodnú vôľu, keď podľa jej názoru žiadnu vôľu neprejavila a konala v krajnej núdzi, keď vedela, že byť musí predať a mala na výber predať byť za 94.000,- eur alebo za 120.000,- eur, a preto uhradil v krajnej núdzi odporcovi fiktívne dlhy. Poukázala na Zmluvu o osobitnom režime, keď namietala, že v nej chýba nielen vtedajší byť navrhovateľky, ale i ďalších 8 nepredaných bytov, pričom odporca nežaloval ako neplatiča nikoho len navrhovateľku, čím marí spravodlivosť. Namietala záver súdu prvého stupňa, že neunesla dôkazné bremeno ohľadom vzniku bezdôvodného obohatenia, keď neuviedla, z čoho vychádza navrhovateľkou uvedená spotreba a náklady. Podľa navrhovateľky odporca taktiež neunesol dôkazné bremeno, lebo nepredložil z čoho pozostávajú vyúčtované náklady navrhovateľke a po dobu od roku 2000 do roka 2010 odmietol odporca dať nazrieť navrhovateľke do účtovných dokladov (6 listov). Uviedla, že súd prvého stupňa mal k dispozícii Zmluvu o spoločenstve vlastníkov bytov a nebytových priestorov medzi V. T. U. X., mestskou časťou X. - U. T., kde je jasne uvedené, kto je vlastníkom bytu a nebytového priestoru a byty a nebytové priestory, ktoré sa neprevádzajú do vlastníctva doterajších nájomcov a tiež mal k dispozícii dodatok č. 1, v ktorom je jednoznačne odhlasované zhromaždením odporcu, že za neodpredané byty a nebytové priestory V. X,X,XX,XX platí všetky platby odporcovi T. Č. U. T. a teda nie budúci vlastníkom a teda ani navrhovateľka. Súd prvého stupňa mal zároveň k dispozícii podľa navrhovateľky list vlastníctva navrhovateľky s dátumom, kedy sa stala vlastníčkou bytu, t.j. 07.03.2000 s povinnosťou platiť úhrady na účet odporcu. Navrhovateľka vytkla súdu prvého stupňa nesprávne právne posúdenie veci v rozpore so zákonom o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vrátane dodatkov platných ku dňu 07.03.2000. Návrh vo veci samej bol podaný v zmysle § 420, § 424 a § 451a Občianskeho zákonníka a zákonná

sudkyňa podľa navrhovateľky je povinná posudzovať vec na základe predložených dôkazov, prípadne znaleckých posudkov.

Odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že navrhovateľka nepredložila žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a navrhovateľkou uvádzané skutočnosti sa nezakladajú na pravde a odporca sa úmyselným konaním proti dobrým mravom bezdôvodne neobohatil na úkor navrhovateľky a odporca nespôsobil navrhovateľke žiadnu škodu. Uviedol, že odporca sa v súdnych konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 12C 185/02, 22C 117/05, 15C 99/06, 25C 159/07, 12C 158/2010 a 14C 154/2009 domáhal od navrhovateľky zaplataenia nedoplatkov spojených s užívaním bytu č. XX na V. D. P. X. za obdobie rokov 1999 až 2008 na základe vyúčtovaní nákladov za dodávku úžitkovej vody a služieb spojených s užívaním bytu. Uviedol, že súdne konania pod sp. zn. 12C 185/02, 22C 117/05, 15C 99/06, 25C 159/07 boli ukončené právoplatnými a vykonateľnými rozsudkami, na základe ktorých boli vedené exekúcie voči navrhovateľke, pretože navrhovateľka dobrovoľne neuhradila nedoplatky spojené s užívaním bytu za roky 1999, 2000, 2001, 2003 a 2005 vrátane príslušenstva a trov konania. Peňažné prostriedky vymožené v prospech odporcu ako oprávneného v rámci exekučných konaní tak boli vymožené v súlade so zákonom. Zdôraznil, že v súdnych konaniach sp. zn. 12C 158/2010 a 14C 154/2009 zobral odporca návrh na začatie konania späť a konanie bolo zastavené, pretože navrhovateľka dobrovoľne na základe svojho rozhodnutia uhradila nedoplatky spojené s užívaním bytu odporcovi za roky 2006, 2007, 2008 a navrhovateľka dňa 16.05.2011 požiadala odporcu o vyčíslenie nedoplatkov spojených s užívaním bytu č. XX na V. Č.. XX v súvislosti s predajom jej bytu, pričom navrhovateľka na základe svojho slobodného rozhodnutia uhradila nedoplatky spojené s užívaním bytu odporcovi aj za roky 2009 až 2011 a odo dňa 08.06.2011 je novou vlastníčkou bytu T. Y. Š.. Navrhovateľka predajom bytu novej vlastníčke odstúpila od zmluvy o spoločenstve a jej záväzky zanikli ich usporiadaním a neexistuje a nie je daný žiadny právny vzťah navrhovateľky voči odporcovi domáhať sa akýchkoľvek nárokov voči odporcovi. Odporca má za to, že nedoplatky za predchádzajúce obdobia spojené s užívaním bytu už boli predmetom právoplatných a vykonateľných súdnych rozhodnutí, resp. boli uhradené na základe jej slobodnej vôle a rozhodnutia tieto nedoplatky dobrovoľne uhradiť. Navrhovateľkou podľa odporcu neboli predložené a preukázané vykonané spotreby a úhrady, nešpecifikovala bezdôvodné obohatenie, neuviedla z čoho vychádzala spotreba a z čoho uhradené náklady a v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že by sa odporca dopustil úmyselného konania proti dobrým mravom a že exekúcie vykonané na základe právoplatných a vykonateľných rozsudkov boli neoprávnené a nepreukázala ani predpoklady pre vznik škody. Odporca navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a zaviazal navrhovateľku zaplatiť odporcovi trovy odvolacieho konania vo výške 592,98 eur za 1 úkon právnej služby vo výške 486,34 eur za písomné podanie na súd plus 7,81 eur režijný paušál + 20 % DPH na účet právneho zástupcu odporcu do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť.

Podľa ustálenej judikatúry znamená právo na spravodlivý proces možnosť ktoréhokoľvek jednotlivca predložiť vec k rozhodnutiu nezávislému a nestrannému orgánu za podmienok, ktoré výrazným spôsobom neznevýhodňujú jednu stranu sporu voči druhej, pričom základom je rovný, nezaujatý prístup k stranám, či vyrovnanie pozícií, ktoré je možné docieľiť vylúčením všetkých osobných záujmov, vonkajších vplyvov a vytvorením čo možno najväčšej miery objektivity. V tejto súvislosti možno hovoriť o tzv. „rovnosti zbraní“, ktorá predstavuje jeden z najdôležitejších aspektov práva na spravodlivý proces. Okrem tohto princípu musia byť v procese naplnené aj iné garancie - právo na prístup k súdu a jeho nezávislosť a nestrannosť, verejnosť konania, prejednanie veci v primeranej lehote. Podmienka spravodlivosti procesu sa vzťahuje na všetky druhy konania a to vo všetkých štádiách. K navrhovateľkou namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že skutočnosť, a to ťažké zdravotné postihnutie navrhovateľky, neznamená sama o sebe porušenie práva na spravodlivý proces tak ako to namieta navrhovateľka. Právo na spravodlivý proces je zároveň právom individuálnym, jeho adresátom sú jednotlivci - fyzické ako aj právnické osoby, jeho predmetom je „čistota konania“ a požiadavka spravodlivosti procesu neznamená vždy úspech jednotlivca vo veci, nie je teda

zárukou, že vec bude rozhodnutá v prospech navrhovateľky, čo sa aj stalo keď návrh navrhovateľky súd prvého stupňa zamietol.

Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podstata zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie spočíva v tom, že toho, kto poruší povinnosť neobohacovať sa na úkor iného, stíha nepriaznivý právny následok v podobe sankcie spočívajúcej v povinnosti bezdôvodné obohatenie vydať. K vzniku zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie je vždy potrebné splnenie všetkých predpokladov, a to získanie bezdôvodného obohatenia jedným subjektom, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma iného subjektu a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia jedným subjektom a majetkovou ujmom druhého subjektu. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Aktívna legitímácia pre uplatnenie práva zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie vyplýva z ustanovenia § 456 Občianskeho zákonníka. Toto ustanovenie určuje subjekt, ktorý je v rámci právneho vzťahu zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie postihnutým, a preto oprávneným veriteľom. Je ním ten, v koho majetkovej sfére došlo k strate majetkových hodnôt, ktoré možno vyjadriť v peniazoch (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 192/2004). Bolo preto povinnosťou navrhovateľky preukázať jednotlivé predpoklady pre vznik bezdôvodného obohatenia odporcom na úkor navrhovateľky.

Navrhovateľka uplatňovala svoj nárok na bezdôvodné obohatenie odporcom titulom rozdielu medzi sumami uhradenými a sumami spotrebovanými za plnenia za služby spojené s užívaním bytu č. XX nachádzajúcom sa na X. poschodí bytového domu na V. D. Č.. XX P. X. za obdobie rokov 2006 až 2011. Vzniknuté nedoplatky vznikli podľa navrhovateľky tým, že odporca považoval navrhovateľku za vlastníčku vyššie uvedeného bytu aj v rokoch 1999 a 2000, hoci ňou nebola a tieto nedoplatky sa prejavili následne v rokoch 2006 - 2011.

Podľa § 120 ods. 1 prvá veta O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení odporcu. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že odporca sa bezdôvodne obohatil na úkor navrhovateľky za roky 2006 až 2011. Dôkazy, ktorá označila navrhovateľka (preukaz fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, oznámenie o čase a mieste nahliadnutia do účtovných a daňových dokladov za roky 2003 až 2008, výzva na úhradu nedoplatkov adresovaná odporcom navrhovateľke zo dňa 25.10.2005 a výzva navrhovateľky daná odporcovi na predloženie účtovných a daňových dokladov), uvedenú skutočnosť nepreukazujú. Naopak dôkaz svedčiaci v prospech odporcu - právoplatný a vykonateľný exekučný titul, a to rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 27.05.2005, č. k. 12C 185/2001 preukazuje nedoplatky navrhovateľky. Navrhovateľka žiadne iné dôkazy ani neoznačila a odvolací súd

má zato, že práve navrhovateľka neuniesla dôkaznú povinnosť na preukázanie svojich tvrdení, čo sa v konečnom dôsledku správne prejavilo v rozhodnutí vo veci samej, keď nepreukázala ani špecifikáciu výšky bezdôvodného obohatenia a sama skutočnosť, ktorú namieta navrhovateľka v podanom odvolaní, že predala byt nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Pretože predmetom konania bol aj nárok navrhovateľky na náhradu škody vo výške 32.267,53 eur, bolo povinnosťou navrhovateľky preukázať základné predpoklady tejto zodpovednosti, a to predpoklad protiprávneho konania odporcu, resp. porušenie právnej povinnosti odporcu, vznik škody ako majetkovej ujmy, existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou a zavinenie toho, kto škodu svojím protiprávnym úkonom spôsobil, ktoré sa predpokladá (tzv. zodpovednosť za predpokladané zavinenie). Navrhovateľka vyvodzovala protiprávne konanie odporcu zo skutku, ktorý mal spočívať v tom, že voči navrhovateľke boli vykonané neoprávnené exekúcie, ktoré navrhovateľka uhradila v rozpore s dobrými mravmi.

Ak porušením právnej povinnosti je mienený objektívne vzniknutý rozpor medzi tým, ako škodca skutočne konal (prípadne opomenul konať), a tým, ako konať mal, aby jeho konanie zodpovedalo povinnosti uloženej právnym predpisom, či inou právnou skutočnosťou alebo zmluvou a aby bol splnený základný predpoklad pre vznik škody, je nevyhnutné konštatovať, že nie je dôvodná ani námietka navrhovateľky, že navrhovateľke vznikla škoda porušením zákonnej, resp. zmluvnej povinnosti odporcu, pričom navrhovateľka ani nekonkretizovala, v čom malo porušenie povinnosti zo strany odporcu spočívať. Samotná skutočnosť, že exekúcie boli vykonávané neoprávnené (čo nebolo dodnes konštatované) nezakladá porušenie povinnosti zo strany odporcu a zodpovednosť odporcu za domnelú škodu vzniknutú navrhovateľke, nakoľko podľa § 2 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí a spôsob výkonu exekúcie nie je v dispozícii odporcu.

Z vyššie uvedeného dôvodu nemožno hovoriť o protiprávnom konaní odporcu, v dôsledku ktorého by odporca privodil navrhovateľke škodu, pričom uvedené je pochybením navrhovateľky a to v súlade so zásadou práva patria bdelym (vigilantibus iura scripta sunt), ktorá zdôrazňuje znalosť písaného práva a teda aj znalosť skutočností, kto vykonáva exekúciu a na základe akého exekučného titulu. Odvolanie podané navrhovateľkou teda nie je svojím obsahom spôsobilé spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvého stupňa, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvého stupňa. V odvolacom konaní ani nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Navrhovateľka tak vo svojom odvolaní už len zopakovala svoje tvrdenia a argumenty prednesené pred súdom prvého stupňa, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia v dostatočnom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé.

So zreteľom na uvedené odvolací súd stotožňujúc sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. keď odproca cestou svojho právneho zástupcu podal návrh na priznanie náhrady trov konania a priznal v odvolacom konaní plne úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania.

Trovy odvolacieho konania predstavujú teda odmenu advokáta za 1 úkon právnej služby a to písomné vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 10.06.2013, keď odmena advokáta za 1 úkon právnej služby predstavuje s poukazom na § 10 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej aj „vyhláška“) sumu 520,09 eur (486,34 eur - náhrada škody a 33,75 eur ako 1 / 3 zo sumy 101,25 eur - bezdôvodné obohatenie) spolu s režijným paušálom vo výške 7,81 eur s poukazom na § 16 ods. 3 vyhlášky, pričom táto odmena advokáta bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky o sumu 105,58 eur (527,9 eur x 20 % = 102,60 eur), t.j. spolu trovy právneho zastúpenia vo výške 633,48 eur.

Vzhľadom na skutočnosť, že sa odporca domáhal priznania len trov právneho zastúpenia vo výške 592,98 eur, hoci by mal nárok na sumu 633,48 eur, odvolací súd odporcovi nemohol priznať viac, nakoľko by odvolací súd prekročil návrh odporcu, čo by malo za následok porušenie zásady iudex ne eat ultra petita partium, a preto odvolací súd zaviazal navrhovateľku zaplatiť trovy právneho zastúpenia odporcovi vo výške 592,98 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.